

Rady pro život

JAROSLAV HAŠEK

Česká klasika

RADY PRO ŽIVOT

RADY PRO ŽIVOT

Jaroslav Hašek

slovar

Collectors concept by arrangement
with Worth Press Ltd., U.K.

© Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2013
Ilustrace na obálce © Josef Lada – dědic, 2013

Korektury Michaela Šmejkalová
K vydání připravil Jan Pavel
Ilustrace na obálce Josef Lada
Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava
Vytisknuto v Číně

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace
nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím
systému či šířena jakýmkoliv způsobem – elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak – bez
předchozího písemného svolení majitelů autorských práv.

ISBN 978-80-7391-771-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Rady pro život

Jest zajímavé, že lidi potřebují nejrozmanitější rady pro život a že většina sama nemyslí, ale čeká na nějakou radu. Dovoluji si podati též několik rad pro život a uvidíte, že se vám bude, jestli se jim podřídíte, jistě líbit na světě.

1. Těš a raduj se!

Jestli se nám samým nedostalo nic radostného a nemáme-li sami ani malou, ani velkou radost, nalezneme pěknou náhradu v radosti jiných, abychom se nezapomněli těšit. Má-li někdo nový klobouk nebo nové šaty, musíme mu gratulovati, i kdybychom se s ním setkali ponejprv. Připojíme se k němu na ulici, představíme se a jdeme s ním a neustále projevujeme mu svou radost, jak mu to pěkně sluší. Necítí-li se spokojeným, vysvětlíme mu, je to hulvátství od něho, nedovolit nám radovat se s ním čistou radostí. Musíme se těšit ze všeho, z květů, z modrého nebe, obláček, z výkladních skříní, z úsměvů kolemjdoucích, a musíme tuto radost sdělit jiným. Zastavíme každého na ulici a říkáme mu: „Dovolte, pane (nebo milostivá), jak pěkně dnes hřeje a svítí sluníčko. – Buďte ubezpečen, vašnosti, že mám nehoráznou radost z toho, jak tamhle na střeše leze kočka. – Vašnosti, dovoluji se vám představit a sdělit, že jsem ráno potkal jednoho pána s báječným plnovousem, bílým jako mléko. Měl jsem opravdu radost z jeho vousů a dovoluji si tu radost vám sdělit.“

Odtáhnou-li nás do průjezdu a dají svěrací kazajku, musíme se tvářit co nejpřívětivěji, abychom jim tu radost nezkazili.

2. Nesmějme se cizímu neštěstí

Velice často se stává, že jsme svědky cizího neštěstí. Musíme být v takovém případě cituplnými. Vidíme-li například, že někomu elektrika uřízla obě nohy, nesmíme se mu vysmívat a ptát se ho, čím teď bude hrát fotbal. Vystříhejme se dělat směšné poznámky. Uřízne-li nákladní automobil někomu hlavu, nesmíme ji brát do ruky a potěžkávat. Je pravdou, že jemnocitnému člověku taková uříznutá hlava ukládá často neobyčejnou zkoušku. Pokuste se však obstát a vystříhejte se surových poznámek. Utrpení vašeho spoluobčana nesmí vám být nikdy směšným. Vidíte-li, že se někdo topí a dělá přitom různé grimasy, nesmíte se chechtat na celé kolo. Nemůžete-li se udržet, raději odejděte od takového případu. Nesmějte se postiženému! Hoří-li divadlo, nechte si všechny poznámky pro sebe. Pravý vzdělanec nesměje se nad oteklou hubou člověka, kterého bolí zuby, nedělá si legraci z pohřbu či železniční katastrofy.

3. Nelezte v noci do pokoje pro služebné

Jste-li ženat, buďte přesvědčen, že vám žádná manželka neodpustí, dobýváte-li se v noci do pokojíku vaší služebné. Rozhodopádně musíte mít po ruce nějakou výmluvu, na kterou však žádná manželka nic nedá. Vymlouvat se, že jste šel služebnou kontrolovat, je blbost. Mluvit o tom, že jste si spletl pokojík pro služebnou se svou ložnicí, je kretenismus. Omlouvat

se, že jste náměsíčník, znamená, že vám měkne mozek. Za nejlepší výmluvu považuji, prohlásíte-li, že jste si tam zapomněl kapesník.

4. *Nenadávejte!*

Sprostá nadávka velice často raní. Musíme být pamětlivi toho, že člověka nadávkou můžete urazit. Taková slova jako „vole“ nebo „krávo“ neměla by být v rozhovoru používána. Názor o účincích nadávek není správně rozšířen. Nemyslete si, že když někomu hrozíte do očí, že je pitomec, že dotyčný to vždycky přeslechne a nemůže na to reagovat. Jest sice pravdou, že jsou lidé, kteří dostali v životě tolikrát vy-nadáno, že mají opravdu už hroší kůži, ale to jsou výjimky, to se týká jedině poslanců, politiků a lidí veřejně činných. Většina z nich je na nadávky zvyklá z parlamentu. Musíme si však být toho vědomi, že život není žádné Národní shromáždění, kde nadávka patří k politické debatě. Zabočit vně parlamentu na dráhu sprostoty svědčí o malé inteligenci. Kromě toho musíme si přiznat, že v nadávkách, kterých používáme, bývá mnoho nevkusu. Obyčejně spokojíme se s nějakou prasprostou nadávkou, pláceme, co nám slina přinese na jazyk, neuvažujeme o tom, že i v nadávání může být jistá elegance a že se může leccos říci vybranými slovy. Proč musíme použít právě fráze: „Vy jste hloupý jako poleno,“ když se to dá obejít slovy: „Tak se mně zdá, že vy také učíte ovci aportovat.“ Doporučuji vystříhat se sprostých nadávek a mluvit více v aforismech, kterými se dá velice mnoho říct. Aforismus tolik nebolí a je těžko na něj odpovědět, a vítězství v hádce je vaše. Říci někomu: „Koukejte, kde tesař nechal díru,“ není tak elegantním jako slova

myslitele Tom. Carlyle: „Nejvýhodnějším pro vás jest neukazovat se v dosahu naší sluneční soustavy, nýbrž poohlédnouti se, zda není pro vás někde jinde nějaká shnilá oběžnice.“

Jest pravdou, že pro někoho jest velice těžké odvyknout si nadávat. Zkusme to proto jako s léčením arzenovými pilulkami. Od třiceti nadáváte až na jednu.

5. Nechoďte světem s obličejem zasmušilým a nevlídným

Kdyby každý si byl toho pamětliv, nebylo by třeba, aby nás museli při fotografování napomínat, abychom se tvářili přívětivě. Máme si být toho vědomi, že není nic ošklivějšího jako kabonit se, když nás pronásleduje neštěstí. Díváš-li se na veselou stránku věci, budeš šťasten, a nebudeš mrzut, uteče-li ti manželka s jiným. Ztratíš-li své jmění, máš se smát na celé kolo. Vedou-li tě k šibenici, vypravuj knězi anekdoty, směj se a tvař se klidně. Své štěstí musíme pěstovat, a to nás povede k oné klidné spokojenosti, kdy se smějeme na celý svět a kdy srdce naše překypuje vlídností.

6. Nekupujte zajíce v pytli!

Zajíc není takovým bázlivým stvořením, jak jsme zvyklí číst. Je-li podrážděn, kouše, prská, mečí a staví se na odpor. Proto musíme být velice opatrnými, kupujeme-li zajíce v pytli, aby nás nepokousal, když ho chceme dostat z pytle ven. Zajíc může být svým chrupem nebezpečný lidskému zdraví. Kromě toho strkání zajíců do pytle jest týráním zvířat, nemluvě o tom, že můžete být podvedeni a v pytli je kočka, a nikoliv zajíc.

7. *Čím více se do tebe mluví, tím méně mluv*

Jestli tě chce například otec dospělé dcery, za kterou chodíš, přimět záplavou slov k zasnoubení, musíš si ihned pomyslet, že reální obchodník mnoho nemluví. Musíš si připamatovat, jak veliká by byla škoda, kterou bych si způsobil ukvapeným rozhodnutím, jedině na základě žvanění toho mluvky. Vezmi klobouk a beze slova odejdi a nevracej se nikdy víc. Pozoruj takového žvanila, který ti vnucuje dceru, s naprostým klidem. Čím více mluví otec, tím méně mluv ty. Podobně se chovej i vůči své manželce. Nech ji mluvit, ať se unaví a vybije svou energii. Choď přitom po pokoji a hvízdej si z nějaké operety. Nedej se strhnouti přívalem slov své manželky. Nech ji útočit, ona se unaví. Nemluv nic. Až tě to omrzí, učiň jako v prvním případě. Seber klobouk a odejdi. U soudu mnoho nemluv. Pamatuj si, že mnoho lidí bylo právě proto zavřeno, že mnoho mluvili.

8. *Odlož rozhodnutí učiněné ve zlosti!*

Jsou lidé, kteří se velice snadno rozzlobí, a ne každý se dovede udržet zlosti, když mu spadne z okna květináč na hlavu, když mu omylem vychrstnou vitriol do obličeje či přerazí o něho omylem býkovec. Pamatujte si, že přemýšlet okamžitě na odplatu nezjednává zadostiučinění a že je třeba nepřenáhlit se. Stane se například, že vám šlápne omylem nějaký atlet na nohu. Ve své nerozváženosti chcete mu to oplatit, a po vás zbude na tomto světě jen mastná skvrna. Zdržuj rozhodně svou ruku, nebuď brutální. Pamatuj si, že není slušné si myslit: „Já ho musím zabít,“ a že je ještě neslušnějším dalekosáhlé přípravy k uskutečnění

svého úmyslu. Uvažuj vždy o tom, že naše soudnictví a bezpečnostní orgány jsou na takovém stupni rozvoje, že tě chytanou a posadí do chládku.

9. Nevypravujte své domácí nesnáze přátelům!

„Víte o tom, že pan profesor byl včera opilý a že byl bit v hospodě, a když přišel domů, že ho paní nepustila do bytu a že se musel válet až do rána po chodbě? Vyprávěl mně to dnes,“ sděloval mně dobrý přítel pana profesora. Nezdržel jsem se a vypravoval jsem to dál, a to vědělo celé město. Ano, přátelé, tak se to má, když vypravujeme své domácí nesnáze svým druhům. Nedělejte to nikdy a zarytě mlčte o tom, co s vámi bylo včera. Jedině tak se vyhnete tomu, čemu se nevyhnul onen pan profesor.

10. Nepomáhej, pokud pomoci žádající sám si může pomoci

Znal jsem jednoho člověka, který, hraje karty, půjčoval peníze do karet tomu spoluhráči, který hrál proti němu, a strašně se pak divil, že musel prohrát, ačkoliv vyhrával.

Rad pro život jest mnoho. Tyto jsou malou ukázkou toho, že můžete radit toho, kolik chcete, a že nikdy to nevyčerpáte. Jest to neskonale hluboká studnice moudrosti. Život se tu objevuje ve velmi vážné stránce. Každý člověk chce být mentorován a veden. Musíme člověka přitáhnout za límec k tištěné věci a přinutit ho, aby četl rady pro život. Musíme být vynalézaví ve svých radách, a potom můžeme být spokojeni, že jsme nežili nadarmo a že jsme tisícům poradili, jak mají žít.

Alkoholistická idylka

Pan Hodínek nebyl rozhodně žádný alkoholik, neboť vypil denně dvě sklenice piva.

Byl to člověk řádný, který pečoval svědomitě o svou rodinu, ale jeho jedinou slabou stránkou, jeho celým neštěstím byla jedna nebo dvě sklenice piva denně.

Pravím neštěstím, neboť uvidíte, co se z toho vyvinulo.

Paní Hodíškové se totiž dostal do ruky leták protialkoholní ligy. Onoho strašného spolku proti alkoholismu, který bojuje stále marně proti alkoholismu, neboť přesvědčí-li dva pijáky, jest to jen, jako když sani usekneš hlavu. Nových deset hlav vyrůstá a za každého nepijáka vystoupí nových deset pijáků do boje za zdar alkoholu.

Protialkoholní liga však je neúnavná. Ona je to, která pořádá přednášky o zhoubném vlivu alkoholismu, při kterých posluchačstvo pije pivo a jen před řečníkem stojí skromňoučká láhev sodové vody.

Protialkoholní liga jest ta, která prohlásila, že každý, kdo pije jen jednu sklenici piva, jest alkoholik, který má rozum tupý, který stále blbne, a že jediná sklenice piva denně naprosto dostačí, aby z člověka se během roku stal úplný idiot. V brožuře byl dále velice podrobně popsán případ jednoho úředníka alkoholika, který taktéž ničeho nevyváděl, nežli pil svou jednu sklenici denně. Jeho mozek, když den co den pil svou sklenici piva, stále se zatemňoval a on ztrácel úplně vědomí své povinnosti a nemohl si, poněvadž duševně ochabl, vypomáhati finančně mimořádnými pracemi, z jejichž honorování dosazoval

jindy do svého skromného platu pro svou četnou rodinu. Bída se uhostila v domácnosti jindy tak spokojené, ale on stále pil tu nešťastnou sklenici piva, nedbaje nářku své manželky a dětí, které hladověly, a došlo to konečně tak daleko, že on, aby mohl tu sklenici piva pohodlné vypít, sáhl na svěřené mu peníze, defraudoval značný obnos, byl vyzrazen, žalářován, jeho rodina úplně zničena, takže když vyšel ze žaláře, potloukl ji sekyrou, aby dokončil hrůzné dílo alkoholismu.

Když toto paní Hodíšková přečetla, dala se do pláče, neboť její muž byl podle toho alkoholik. Na jiném místě brožury četla, že to blbnutí neděje se vždy najednou, nýbrž poznenáhlu, a že to lze zjistit na nešťastné oběti alkoholismu jedině bedlivým pozorováním.

A tak toho dne, když přišel její manžel k obědu, pozorovala s úzkostí, zdali neblbne. Hrozně se zachvěla, když dívaje se na novou kretonovou blůzu jedné své dcerušky, řekl nedařivě: „Á, to je safián.“ Vzpomněla si hned na jiné podrobnosti z řeči svého manžela, přes které jindy klidně přecházela k dennímu pořádku. Tak kupříkladu pamatuje se, že kdysi, asi před půl rokem, mluvil něco o tom, že by se mohl dělat uzený jazyk s polskou omáčkou pomocí kyselé smetany, a kdykoliv ona zavede řeč na to, co se nyní nosí, že její ubohý alkoholik řekne jen: „E, nosí se, tak se nosí! Nejrada na stůl.“ Její srdce se chvělo, když si vzpomněla na všechny ty podrobnosti, a pohlížejíc na svého manžela, hledala tam rysy idiota nebo aspoň počátky onoho přihlouplého úsměvu, který se objevuje u lidí slabomyslných.

Pan Hodíšek se skutečně usmíval s onou spokojeností člověka, který dobře obědvá, ale ten úsměv byl

mukou pro paní Hodíškovou. Není žádné pochyby, pan Hodíšek blbne.

Byly to trapné tři dny, kdy pozorovala stále týž úsměv a onu rozkoš, s kterou ponořoval své vousy při obědě do první sklenice piva a večer do druhé a poslední.

Je-li kdo alkoholikem při jedné a blbne, co bude dělat při druhé, jaký je to silný alkoholik!

Paní Hodíšková chodila jako bez duše a pátrala, jak by svého muže zachránila od zkázy a svou domácnost od úplného rozvratu.

Ještě štěstí, že měla po ruce noviny a tam četla čtvrtého dne tento inzerát: „Příšera alkoholismu vznáší se nad vaší domácností. Z vašeho manžela, nezakročíte-li, stane se vrah, žhář, lupič. Jakým způsobem si pomůžete, aby v záchvatu šílenství opilců nepobil vás i vaše děti? Obráťte se s důvěrou na Károlyho lékárnu v Lugači v Uhrách, která vám zašle dobírkou neb proti předem hotově zaplaceným K 5,80 láhev kořalky proti třeštění opilců, z níž vždy ráno, při obědě a večer čtyřicet kapek nakápnete do likéru, který váš muž pije. Za čtyři měsíce jest váš muž vyléčen. Upozorňujeme, že do piva se nehodí!“

Paní Hodíšková zaslala K 5,80, obdržela láhev a při obědě se otázala svého manžela, jaký likér nejraději pije... Musím podotknouti, že v tomto ohledu byl pan Hodíšek naprostým abstinentem. Proto jeho odpověď zněla, že nechce o žádném likéru ani slyšet. Neboť pan Hodíšek žádného likéru dosud v životě neokusil. Přitom se podíval na svou manželku, takže tato byla úplně přesvědčena, že dokonale zblbl a jen stěží se dá vyléčit. „Nu a nepil bys višňovku? Snad by ti to dělalo dobře, vždy trochu, to ti neuškodí, naopak prospěje, budeš mít větší chuť k jídlu a k práci!“

RADY PRO ŽIVOT

A šla do kuchyně a tam s pláčem nalila do sklenky na likéry višňovku, do níž přimísila 40 kapek oné zázračné kořalky proti šílenství opilců! Pak si otřela slzy a odnesla višňovku svému manželovi, který se jen oblízl a požádal o novou. Léčení bylo velice radikální. Vypil po obědě deset štamprlat, večer až dvacet. Druhého dne dvacet po obědě a večer třicet. A když třetího dne šel do úřadu, to už se stavěl v kořalně.

Jest to velice smutné, kam člověka zavedou jedna nebo dvě sklenice piva denně. Ba, tu nepomůže ani Károlyho kořalka proti třeštění opilců. A velice smutný důkaz toho podává právě pan Hodíšek, který když končil třetí měsíc léčby, polil sebe, svou manželku a své děti petrolejem, a zapáliv na nich i na sobě šaty, uhořel s celou rodinou.

Román lotra

Pan Dolejška byl mladý státní úředník, dbalý svých povinností a platonicky zamilovaný do své nevěsty. Byl to muž hodný a bohabojný. Toho večera, který přivedl netušený obrat do jeho života, povečeřel jednoduše v jídelně jednoho uzenářství, kde také vypil sodovou vodu jako obyčejně. Tam si také zapálil portoriko a šel klidně a rozšafně do Skalní ulice, kde měl o sedmé hodině setkat se se svou nevěstou a její matkou. S těmito měl projektovanou návštěvu velkého bioskopu.

Přibyl na umluvené místo o čtvrt hodiny dřív, i chodil ulicí sem a tam a také prohlížel plakáty. Najednou spatřil několik lidí utíkat, a nežli se nad tím podivil, dostal šavlí naplocho ránu přes záda, upadl na zem a čtyři policejní strážníci vrhli se na něho.

„Tu máš, lumpe,“ pravil jeden pohlavkuje ho, „já ti dám demonstrovat.“

„Však ti zajde chuť,“ dodával druhý rýpaje ho, „vstaň, pacholku, ve jménu zákona!“

Postavili ho na nohy a vlekli dolů ulicí. Dole na rohu kopl jeden ze strážníků do dámského klobouku, který se tam válel. Zatčený poznal klobouk své nevěsty.

„Tedy přišla a oni ji zahnali.“ Zmocnila se ho zoufalost a počal sebou škubat. Vrátila se mu řeč a jal se křičeti: „Prosím, já zde čekal na svou nevěstu, já jsem státní úředník.“

Rýpali ho pochvou šavle a jeden z nich podotkl: „Tím hůř pro tebe, svině.“

Za rohem připojili se k průvodu čtyři jízdní policisti. To už mu scházel límeček a měl vyražen jeden

zub. Vlekli ho dál. Po sto krocích roztrhli mu kabát na několika místech.

Dal se do pláče. Někdo mu srazil klobouk a odkopl. Jeden ze strážníků chytil ho a držel za kalhoty. Ty praskly i s podvlíkačkami. Objevila se jeho košile vzadu. Jeden ze strážníků ji povytáhl a řekl k zatčenému: „Vidiš, usmrkanče.“

Z nosu mu tekla krev, která mu potřísnila jeho bílou pikovou vestu. Jednu tvář měl oteklou a na čele bouli. Pravé oko měl podlité krví.

Pak ho vrazili na policejní ředitelství, kde se na něho hodila deka, a nyní kdekdo bušil do něho pěsti. Chvilí ozýval se z deky dušený nářek, pak umlkl. Zatčený omdlel. Probudil se na pryčně v separaci ve spodním prádle. Ztratil myšlenky. Nevěděl, co se s ním děje, jen měl dojem, že je zmlácen. To trvalo nějaký čas, pak se otevřely dveře a vyvlekli ho dva strážníci ven a vedli dolů do kanceláře. Tam spatřil na stole své šaty a za stolem přísnou tvář policejního komisaře. To mu stačilo, aby se upamatoval na celý svůj případ a dal se do bédování. Za ním stáli strážníci, kteří ho zatkli.

„Prohlédněte jeho kapsy,“ poroučel komisař, „a vyndejte všechny předměty.“

A nyní vytahovali z jeho kapes kus za kusem: půl cihly, jeden kus hnědého uhlí, dva kusy černého, tři oblázky, kámen z chodníku.

Zatčený zalomil rukama: „Měl jsem se setkat se svou nevěstou!“

Komisař se usmál. „Tyhle žerty vám přijdou draho, jak se jmenujete?“

Výslech započal. Řekl, že se jmenuje Jan Dolejška, že je úředníkem ve státní službě, kam přísluší, kde se narodil, kdo byl jeho otcem.

Strážníci udali jeden za druhým stejně. Neuposlechl vyzvání k rozchodu, svalil se na zem a kopal je. Počínal si výhružně a měli s ním velkou práci, než ho přemohli.

Spílal jim a říkal, že kdyby měl revolver, že by už věděl, do koho střelit. Domnívají se, že tím buď myslél je, nebo někoho jiného.

Pak ho změřili, ofotografovali a odvedli do separace. Druhého dne byl dopraven k trestnímu soudu do vyšetřovací vazby. Obžalován byl ze zločinu veřejného násilí, ze zločinu nebezpečného vyhrožování, přečinu shluknutí a z urážky strážce, zkrátka ze všeho, co neudělal. Za měsíc byl odsouzen na rok do těžkého žaláře.

Svědčili proti němu čtyři policejní strážníci a kamení nalezené v jeho kapse.

Sám neměl žádného svědka kromě své nevěsty, která udala, že měl s ní skutečně dostaveníčko ve Skalní ulici.

Přetrhla s ním ovšem všechny styky.

Odvezli ho do trestnice. Stal se lotrem.

Náhodou se stalo, že jeden ze strážníků, kteří se přičinili, aby lotr Dolejška byl odsouzen, vystoupil z policejní služby a stal se vrchním dozorcem v oné trestnici, kde on odpykával své zločiny a lepil pytlíky.

Čtrnáct dní před vypršením jeho trestu setkal se na chodbě s novým vrchním dozorcem.

A víte, že lotr skočil na bývalého policejního strážníka a že ho uškrtl.

Zajisté hrozné pomýšlení, jak jsou dnes lidé zkažení a neváží si vrchnosti ani dost málo.

Darebák byl postaven před porotu a odsouzen.

Dostal doživotní žalář.

RADY PRO ŽIVOT

A to všechno jen kvůli tomu, že chtěl jít se svou nevěstou do velkého biografu.

A proto nechce-li kdo stát se lotrem, je nejlepší prostředek vůbec se nenarodit.

Cikánská historie

Nový majitel panství füzes-banockého byl prodchnut zásadami humanitními proti všemu zvyku uherské šlechty.

Bylo to tím podivnější, že byl dokonce i husarským poručíkem.

István Káposfalvi, tak se jmenoval, měl dobré šlechtné srdce po své matce, která když dala kdysi vyhnat starého správce, poněvadž ji okrádal, dlouhou dobu nad ním plakala.

Měl srdce měkké, tak měkké jako maso zralých žlutých melounů, které na polích za zámek skláněly až k zemi své hlavy.

Tak dobré srdce měl, o kterém mohly v Pešti vypravovat celé historie šansonetky s pudrem na líci, že viděl-li pláč a slze pěkných dívčích tváří, vše pro ně udělal, ba i plakal, vypil-li předtím několik láhví jagerského, ano i plakal, ačkoliv byl husarským poručíkem.

Tak dobré srdce měl, že byl nucen prodat staré sídlo pod Jágrem na trati Hatvan, Gödöllö, Gyendes. Lidé, kteří ve všem nacházejí špatnosti, říkali, že je prohýřil, což dokládali tím, že István Káposfalvi ve třiceti letech měl úplnou pleš, kterou však on odůvodňoval přílišnými starostmi na vojně a pak zimnicí, kterou byl stížen při manévrech v bažinaté krajině u Gyarmatu.

Panství füzes-banocké koupil za lacinou cenu. Toť za zbytek, který mu byl vyplacen po vydražení jeho starého šlechtického sídla.